

Sygn. akt XVII AmT 36/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie-Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Protokolant: sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

z udziałem zainteresowanego (...) S.A. w W.

o określenie warunków współpracy

na skutek odwołania (...) Sp. z o.o. w W.

od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 15 grudnia 2011 r. NR (...)(...)

1. uchyla zaskarżoną decyzję;
2. zasądza od Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 460 zł (czteryście sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Sygn. akt XVII AmT 36/12

UZASADNIENIE

Decyzją z 15 grudnia 2011 r. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej działając na podstawie art. 28 ust. 1 w zw. z art. 206 ust.1 ustawy z dnia 16.07.2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2004 r., Nr 171, poz. 1800 ze zm. dalej Pt.), po rozpatrzeniu wniosku (...) S.A. w W., odmówił określenia warunków współpracy pomiędzy (...) S.A. a (...) S.A. w W. w zakresie hurtowych rozliczeń dotyczących realizacji usługi przeniesienia przydzielonego numeru przy zmianie dostawcy usług do sieci innego operatora oraz ustalił treść Załącznika Nr 1, stanowiącego integralną część niniejszej Decyzji, zawierającego tajemnice przedsiębiorstwa.

Uzasadniając swoją decyzję Prezes UKE wskazał, że nie uwzględnił wniosku (...) (...), ponieważ nie był zobligowany do przyjęcia zaproponowanego przez (...) rozwiązania dotyczącego uwzględnienia wszystkich kosztów, jakie operator poniósł za zasadzie swobody wyboru modelu biznesowego realizacji usługi, gdyż nie były to wyłącznie koszty bezpośrednio związane z procesem przeniesienia numeru w sieciach mobilnych ((...) ang. M. N. P.), czego wymaga przepis art. 41 ust. 2 Pt. Ponadto zdaniem Prezesa dane wskazane przez (...) nacechowane były w dużym stopniu ogólnością, bez podziału na poszczególne koszty oraz metodologii ich wyliczenia, i nie wskazywały przy tym, jakie

procesy składają się na usługę (...). W ocenie Prezesa koszty te nie były „kosztami założenia”, o których mowa w wyroku ETS z dnia 13.07.2006 r. i przyjęcie, że podstawę dla określenia opłaty za (...) stanowią nie tylko koszty założenia ale i np. koszty modernizacji sieci, prowadziłoby do znaczącego oderwania przedmiotowej opłaty od faktycznie ponoszonych kosztów przy realizacji usługi (...) i doprowadziłoby do zróżnicowania jej wysokości w zależności od operatora ją świadczącego. W konsekwencji Prezes UKE uznał, że wobec braku dokładnych danych odnośnie przyjętej przez (...) metodologii kalkulacji kosztów (...) oraz zbyt ogólnego przedstawienia rodzajów kosztów ponoszonych przy realizacji (...), nie może oprzeć się na tychże danych w myśl art. 41 ust. 1 Pt.

Prezes URE w dalszym ciągu wywodził, że także podjęte przez niego działania mające na celu opracowanie systemowego rozwiązania opłat za przenośność numerów dla całego rynku telekomunikacyjnego nie przyniosły rezultatów, które pozwoliłyby na określenie opłaty, która zdaniem Prezesa powinna być analogiczna dla wszystkich operatorów na rynku krajowym. Zdaniem Prezesa UKE dane dostarczone przez operatorów nie mogły stać się źródłem ustalenia wysokości opłaty, gdyż poszczególni operatorzy w ramach realizacji (...) przedstawiali różne procesy (różne rodzaje ponoszonych kosztów i metodologie ich wyliczania), rozbieżne były koszty tych procesów w stopniu bardzo wysokim, a ponadto z uwagi na brak obowiązków regulacyjnych w tym zakresie, dane przedstawiane przez operatorów także oparte były na kosztach historycznych. Konkludując Prezes UKE stwierdził, że nie jest możliwe z powodu tych rozbieżności rozstrzygnięcie zaistniałej między stronami kwestii spornej dotyczącej opłaty za przeniesienie numeru.

Od powyższej Decyzji odwołanie złożył powód – (...) S.A. w W. zaskarżając ją w całości, wnosząc o uchylenie Decyzji w całości, a w wypadku stwierdzenia przez Sąd braku podstaw do uchylenia Decyzji – o jej zmianę w całości poprzez ustalenie warunków współpracy pomiędzy (...) S.A. i (...) S.A. w zakresie hurtowych rozliczeń dotyczących realizacji usługi przeniesienia przydzielonego numeru przy zmianie dostawcy usług do sieci innego operatora, a w przypadku uznania przez Sąd, iż wskazana powyżej opłata w wysokości 100 zł netto nie znajduje uzasadnienia wniósł o ustalenie określonych powyżej warunków współpracy (...) S.A. i (...) S.A., w tym opłaty hurtowej z tytułu przeniesienia pojedynczego numeru telefonicznego z sieci Dawcy do sieci Biorcy w wysokości 25,39 zł netto za przeniesienie pojedynczego numeru telefonicznego lub w wysokości ustalonej przez Sąd na podstawie materiału zgromadzonego w sprawie, z uwzględnieniem opłat stosowanych na porównywalnych rynkach konkurencyjnych w innych krajach Unii Europejskiej (tj. uwzględniając metodę benchmarku). Odwołujący wniósł o zasądzenie na rzecz (...) S.A. kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według obowiązujących przepisów prawa.

Zaskarżonej decyzji zarzucono w odwołaniu naruszenie:

- art. 104 § 1 i 2 k.p.a. w zw. z art. 28 ust. 1 Pt - poprzez wydanie decyzji administracyjnej, której istotą jest odmowa rozstrzygnięcia sprawy, pomimo istnienia kompetencji Prezesa UKE oraz podstawy prawnej dla merytorycznego rozstrzygnięcia wniosku wszczynającego postępowanie administracyjne oraz spełnienia przewidzianych prawem przesłanek wydania decyzji ustalającej warunki dostępu telekomunikacyjnego;

- art. 28 ust. 1 pkt 1) i 5) lit. b) Pt w zw. z art. 41 Pt - poprzez błędne przyjęcie, że Prezes UKE nie ma możliwości ustalenia warunków rozliczeń (...) S.A. i (...) S.A. w zakresie opłat hurtowych za przeniesienie numeru telefonicznego przy zmianie operatora, z uwagi na potrzebę zapewnienia niedyskryminujących warunków dostępu telekomunikacyjnego;

- art. 28 ust. 1 Pt w zw. z art. 41 Pt - poprzez odmowę ustalenia warunków rozliczeń (...) S.A. i (...) S.A. pomimo wystąpienia prawnych przesłanek uzasadniających ustalenie tych warunków oraz pomimo dostępności alternatywnej metody weryfikacji (ustalania) wysokości opłat (benchmarking);

- art. 41 Pt w zw. z art. 30 Dyrektywy nr 2002/22/WE parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7.03.2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności praw użytkowników (dalej „Dyrektywa o usłudze powszechnej”) oraz art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej - poprzez przyjęcie przez organ błędnych wniosków odnośnie wykładni art. 30 dyrektywy oraz art. 41 Pt w zakresie rodzaju kosztów ponoszonych przez operatora, które mogą być uwzględnione przez krajowy organ regulacyjny w ramach weryfikacji wysokości opłat hurtowych z tytułu przenoszenia numerów;

- art. 104 k.p.a. w zw. z art. 7 i 77 § 1, 2 i 4 k.p.a. - poprzez uchylenie się przez organ od merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o rzekome braki w zakresie materiału dowodowego i bezpodstawne obciążenie nimi stron postępowania.

W piśmie z dnia 30.01.2012 r. (...) S.A. wskazał, iż powziął wiadomość o kolejnych argumentach i materiałach dowodzących błędność stanowiska Prezesa UKE co do braku potrzeby ustalenia wysokości opłaty hurtowej (międzyoperatorskiej) i wniósł o uwzględnienie projektu decyzji Prezesa UKE zmieniającej umowę o połączeniu sieci (...) S.A. i (...) S.A., opublikowanego na stronie internetowej Prezesa UKE w dniu 16.01.2012 r. dotyczącego wprowadzenia w rozliczeniach między operatorami opłaty hurtowej za realizację przeniesienia numeru w wysokości 25,39 zł za każdorazowo przeniesiony numer.

W odpowiedzi na odwołanie Urząd Komunikacji Elektronicznej wniósł o oddalenie odwołania w całości, oddalenie wniosków dowodowych oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy na okoliczności przebiegu postępowania administracyjnego oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentów załączonych do odpowiedzi na odwołanie. Wniósł ponadto o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. w W., pismem skierowanym do (...) S.A. w W. z dnia 24.03.2010 r., w związku z wejściem w życie prawnych uregulowań określających nowe zasady procesu przenoszenia numerów oraz znoszących opłatę detaliczną za przeniesienie przydzielonego numeru, zainicjował rozpoczęcie negocjacji w zakresie ustalenia hurtowej opłaty z tytułu realizacji usługi przeniesienia numeru w sieciach mobilnych ((...) ang. M. N. P.). Zarówno (...) jak i (...) P. jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym. Operatorów łączy umowa o dostępie telekomunikacyjnym, która jednak nie reguluje kwestii opłat za przeniesienie numeru w razie zmiany operatora.

Strony pomimo podjęcia rozmów nie doszły do porozumienia w sprawie rozliczeń międzyoperatorskich z tytułu przenoszenia numerów. W związku z tym, pismem z dnia 10.10.2011 r. (...) wystąpił do Prezesa UKE o wydanie decyzji ustalającej warunki hurtowych rozliczeń z tytułu realizacji usługi przeniesienia przydzielonego numeru telefonicznego przy zmianie dostawcy usług do sieci innego operatora pomiędzy (...) a (...).

Prezes UKE poinformował strony o wszczęciu w dniu 13.06.2011 r. postępowania w przedmiotowej sprawie oraz zwrócił się do (...) o przedstawienie stanowiska w przedmiocie wniosku (...) w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o wszczęciu postępowania. (...) S.A. wniósł o wydanie decyzji odmownej i zawniósł o ustalenie przez Prezesa UKE opłaty za przenośność numerów z uwzględnieniem kosztów ponoszonych przez obu operatorów zaangażowanych w proces przenoszenia numeru, co zdaniem (...), powinno skutkować ustaleniem opłaty na rzecz biorcy a nie dawcy. Według twierdzeń (...) niewprowadzanie opłat za przenośność numerów stymuluje konkurencję pomiędzy operatorami w zakresie ofert detalicznych, czego przykładem są Hiszpania, Włochy i Francja. Podniósł również, iż państwa te nie wprowadziły opłaty za przenośność numerów mobilnych efektem czego jest największa skala migracji abonentów w tych krajach.

Z uwagi na przyjęcie, że konieczne jest opracowanie systemowego rozwiązania opłat za przenośność numerów Prezes Urzędu (...) Elektronicznej zwrócił się do operatorów telekomunikacyjnych działających na rynku: (...), (...), (...) (...) oraz (...) o przedstawienie wykazu rodzaju ponoszonych przez nich kosztów związanych z przenoszeniem numeru, oraz ich wysokości, na podstawie danych finansowych każdego z operatorów za rok 2009.

Uzyskane w ten sposób, następujące dane Prezes UKE włączył do materiału dowodowego w sprawie

- wyjaśnienia (...) z dnia 19.10.2010 r. oraz 10.02.2011 r. w zakresie kosztów ponoszonych przez (...) za przenoszenie numerów z sieci (...),
- wyjaśnienia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (obecnie (...) S.A. z siedzibą w W. zwana dalej (...)) z dnia 20.10.2010 r. oraz 11.02.2011 r. w zakresie kosztów ponoszonych przez (...) za przenoszenie numerów z sieci (...),

- wyjaśnienia P4 Sp. z o.o. z siedzibą w W. z dnia 18.10.2010 r. oraz 8.02.2011 r. w zakresie kosztów ponoszonych przez P4 za przenoszenie numerów z sieci P4,
- wyjaśnienia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. z dnia 15.10.2010 r. oraz 10.02.2011 r. w zakresie kosztów ponoszonych przez (...) za przenoszenie numerów z sieci (...),
- wyjaśnienia (...) z dnia 20.10.2010 r. oraz 11.02.2011 r. w zakresie kosztów ponoszonych przez (...) za przenoszenie numerów z sieci (...),
- 15th (...) Report on the Single (...) 2009,

- kopii orzeczenia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w trybie prejudycjalnym z dnia 13.07.2006 r. w sprawie C-438/04, w postępowaniu (...) S.A. przeciwko I. belge des services postaux et des télécommunications ((...)).

Następnie postanowieniem z dnia 29.08.2011 r. Prezes UKE ograniczył (...) prawo wglądu do materiału dowodowego zawartego w:

- wyjaśnieniach P4 z dnia 18.10.2010 r. oraz 8.02.2011 r. w zakresie kosztów ponoszonych przez P4 za przenoszenie numerów z sieci P4,
- wyjaśnieniach (...) z dnia 15.10.2010 r. oraz 10.02.2011 r. w zakresie kosztów ponoszonych przez (...) za przenoszenie numerów z sieci (...),
- wyjaśnieniach (...) z dnia 20.10.2010 r. oraz 11.02.2011 r. w zakresie kosztów ponoszonych przez (...) za przenoszenie numerów z sieci (...),

- wersji zastrzeżonej załącznika nr 4 do wniosku (...) z dnia 10.06.2011 r. zawierającego kalkulację kosztu świadczenia usługi przenośności numeru w sieci (...), w zakresie w jakim pisma te zawierają informacje pozwalające uznać je za tajemnicę przedsiębiorstwa, tj. w zakresie ponoszonych kosztów.

Prezes UKE w Postanowieniu z dnia 29.08.2011 r. ograniczył (...) prawo wglądu do materiału dowodowego zawartego w:

- wyjaśnieniach (...) z dnia 19.10.2010 r. w zakresie kosztów ponoszonych przez (...) za przenoszenie numerów z sieci (...),
- wyjaśnieniach P4 z dnia 18.10.2010 r. oraz 8.02.2011 r. w zakresie kosztów ponoszonych przez P4 za przenoszenie numerów z sieci P4,
- wyjaśnieniach (...) z dnia 15.10.2010 r. oraz 10.02.2011 r. w zakresie kosztów ponoszonych przez (...) za przenoszenie numerów z sieci (...), w zakresie, w jakim pisma te zawierają w swej treści informacje, pozwalające uznać je za tajemnicę przedsiębiorstwa tj. w zakresie ponoszonych kosztów.

Prezes UKE przeprowadził na podstawie art. 15 pkt 3 Prawa telekomunikacyjnego postępowanie konsultacyjne, które trwało w okresie od 23.09.2011 r. – 23.10.2011 r. w zakresie projektu decyzji administracyjnej odmawiającej ustalenia warunków współpracy pomiędzy (...) a (...) w zakresie wprowadzenia opłaty za przenośność numeru w sieciach mobilnych. W jego ramach nie wpłynęło do Prezesa UKE żadne stanowisko konsultacyjne.

Pismem z dnia 15.11.2011 r. Prezes UKE zawiadomił strony o możliwości zapoznania się z materiałem zgromadzonym w sprawie oraz wypowiedzenia się w kwestii zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań w terminie siedmiu dni od dnia otrzymania zawiadomienia.

Na podstawie zgromadzonego materiału, po przeprowadzeniu postępowania konsultacyjnego decyzji odmawiającej ustalenia warunków współpracy pomiędzy powodami, Prezes Urzędu (...) Elektronicznej wydał decyzję będącą przedmiotem niniejszej sprawy.

Powyższy stan faktyczny jest pomiędzy stronami postępowania bezsporny, w świetle posiadanych przez Sąd dokumentów nie budzi on wątpliwości, w związku z czym został ustalony jak wyżej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Odwołanie powoda zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 31 ust 3 pkt 5 lit. b) Pt umowa o dostępie telekomunikacyjnym w zakresie połączenia sieci może także zawierać, w zależności do rodzajów łączonych sieci, odpowiednie postanowienia dotyczące przenoszenia numerów. Natomiast przepis art. 27 ust. 2 pt wskazuje na uprawnienie każdej ze stron do zwrócenia się do Prezesa UKE z wnioskiem o rozstrzygnięcie sporu dotyczącego odmowy połączenia sieci lub niezawarcia umowy o dostępie – o wydanie decyzji w sprawie rozstrzygnięcia kwestii spornych lub określenia warunków współpracy.

Z kolei przepis art. 28 powołanej ustawy wprowadza kompetencje Prezesa UKE do rozstrzygania sporów związanych z dostępem telekomunikacyjnym.

Analizując natomiast materialnoprawną podstawę żądania powoda, należy wskazać na treść art. 71 Pt, który przewiduje dla abonenta możliwość żądania przy zmianie dostawcy usług przeniesienia przydzielonego numeru do istniejącej sieci operatora. Za przeniesienie przydzielonego numeru nie pobiera się opłat od abonenta. Natomiast koszty związane z realizacją przenoszenia numerów między sieciami, w myśl art. 41 Pt, pokrywane są jako opłaty ponoszone przez operatorów za wzajemne korzystanie z połączonych sieci. Opłaty te w świetle regulacji art. 41 Pt powinny uwzględniać ponoszone koszty. Uwzględniając konieczność jednolitego stosowania i jednolitej wykładni prawa UE, należy także odwołać się do przepisu art. 30 Dyrektywy o usłudze powszechnej, którego implementację stanowi art. 41 Pt, W myśl ust 2 tego przepisu krajowe organy regulacyjne zapewniają, aby ceny ustalane przez operatorów lub dostawców usług związane z przenoszeniem numerów były zorientowane na koszty oraz aby bezpośrednie obciążenia abonentów, jeśli takie są, nie zniechęcały abonentów do zmiany dostawców usług. Natomiast pkt 42 preambuły Dyrektywy stanowi, że „Zapewniając kierowanie się kosztami przy ustalaniu cen za połączenia wzajemne w odniesieniu do wprowadzenia przenoszenia numerów, krajowe organy regulacyjne mogą uwzględniać ceny dostępne na porównywalnych rynkach”.

Dokonując subsumcji ustalonego stanu faktycznego do powołanych przepisów prawa, Sąd doszedł do przekonania, że na pozwanym Prezesie UKE ciążył obowiązek merytorycznego rozstrzygnięcia sporu tj określenia kosztów jakie powinny ponosić strony umowy o dostępie z tytułu przenoszenia numerów.

W sprawie niniejszej nie budziło wątpliwości ani organu ani stron, że zaistniały podstawy o jakich mowa w art. 27 ust 2 do władczego rozstrzygnięcia sporu między operatorami. Natomiast rozbieżności istniały co do charakteru obowiązku Prezesa tj czy ma on charakter bezwzględny czy względny. Prezes prezentował stanowisko, że decyzję może wydać ale nie musi. Zdaniem Sądu stanowisko to jest nieuprawnione.

Po pierwsze analiza zdania pierwszego przepisu art. 28 ust 1 wskazuje jednoznacznie, że Prezes UKE był nie tylko uprawniony ale i obowiązany do skutecznego rozstrzygnięcia sprawy tj. doprowadzenia do zawarcia umowy o dostępie telekomunikacyjnym, w szczególności poprzez orzeczenie treści umowy decyzją administracyjną. Skoro więc elementem umowy o dostępie jest opłata za przenoszenie numerów, to logicznym jest, że przedmiotem decyzji Prezesa UKE musi być także (o ile ta kwestia jest sporna między stronami) wysokość opłaty za przenoszenie numerów. Odmowa może nastąpić tylko wówczas gdy nie są spełnione warunki określone w art. 27 Pt, co w sprawie niniejszej nie miało miejsca. Zatem po stronie Prezesa istniał ustawowy obowiązek określenia w decyzji o dostępie

warunków współpracy pomiędzy (...) a (...) w zakresie hurtowych rozliczeń dotyczących realizacji usługi przeniesienia przydzielonego numeru przy zmianie dostawcy usług.

Po wtóre, do wniosku o bezwzględny obowiązek Prezesa władczego rozstrzygnięcia spornej kwestii prowadzi także językowa wykładnia przepisu art. 30 ust 2 Dyrektywy. Przepis ten nie pozostawia wątpliwości, że skoro organy krajowe „zapewniają aby...”, to znaczy skutecznie doprowadzają do sytuacji, w której koszty przeniesienia numeru zostają ustalone, czy to w dobrowolnej umowie stron, czy to mocą decyzji zastępującej umowę, czy też wprowadzeniem instrumentów systemowych kształtujących wysokość tych kosztów. Decyzja podjęta przez Prezesa UKE nie odpowiada tym wymogom, gdyż nie zapewnia aby ceny były zorientowane na koszty, gdyż w ogóle o kosztach tych nie rozstrzyga.

Należy się także zgodzić, ze stanowiskiem powoda, że nie może stanowić podstawy odmowy władczego rozstrzygnięcia spornej kwestii przez regulatora rynku okoliczność, że brak jest jednolitych standardów wśród operatorów, zarówno będących w sporze jak i innych funkcjonujących na rynku, w zakresie ustalania struktury procesów związanych z przenoszeniem numerów i struktury tych kosztów, gdyż Prezes URE nie jest związany przy wydawaniu decyzji stanowiskami stron oraz innych podmiotów. Posiada bowiem jako regulator rynku szerokie kompetencje, które pozwalają mu, właśnie decyzjami, w zakresie swobodnego uznania kształtować regulowany rynek z uwzględnieniem standardów praworządności. Organ posiada także instrumenty prawne pozwalające mu na podejmowaniu z urzędu działań zmierzających do pozyskania dowodów dla rozstrzygnięcia istotnych dla rynku telekomunikacyjnego kwestii.

Możliwe i konieczne było więc w sprawie niniejszej określenie przez Prezesa UKE wysokości opłat zorientowanych na ponoszone koszty, opartych na odpowiednio uzasadnionych, racjonalnych kryteriach w oparciu o ustaloną metodologię. Przy czym warto wskazać, że pomocne przy wyznaczaniu kryteriów może okazać się odwołanie do Wyroku Trybunału Sprawiedliwości z 13.07.2006 w sprawie C-438/04, (...) S.A. v I. belge des services postaux et des telecommunications, który uznał, że do kosztów przeniesienia numeru należy zaliczyć koszty założenia i koszty ruchu, oraz wyjaśnił co należy pod pojęciem tych kosztów rozumieć. Trybunał zaakceptował także wykładnię art. 30 ust 2 dyrektywy jako podstawy przyznającej organom regulacyjnym pewien zakres swobody przy ustalaniu metody mającej zapewnić efektywne wdrożenie usługi przenoszenia numerów. Orzeczenie zawiera też cenną wskazówkę, dopuszczając jako metodę ustalania opłaty, określenie maksymalnej ceny dla wszystkich operatorów za pomocą teoretycznego modelu kosztów. Podobnie art. 42 preambuły Dyrektywy może być wskazówką dla ustalenia opłaty, gdyż dopuszcza on uwzględnienie cen dostępnych na porównywalnych rynkach (benchmark). Oczywiście możliwe jest ustalanie opłat w umowach bilateralnych o dostępie, niemniej jednak z uwagi na wzajemność przedmiotowej usługi wydaje się słusznym ustalenie na rynku jednolitych zasad i rozliczeń dla wszystkich operatorów biorących udział w procesie, aczkolwiek w tej kwestii organ posiada swobodę opartą na uznaniu administracyjnym..

Mając na uwadze powyższe Sąd w oparciu o przepis art. 479⁶⁴ §2 kpc uchylił decyzję jako nie odpowiadającą prawu.

Przy czym Sąd nie był władny zmienić decyzji Prezesa zgodnie z żądaniem powoda, gdyż tam gdzie wydanie rozstrzygnięcia wymaga specjalistycznej, fachowej wiedzy i konieczne jest ustalenie okoliczności dotyczących przesłanek wprowadzenia opłat i ustalania ich wysokości oraz wymagane jest przeprowadzenia całościowych ustaleń takich, jak wymienione wyżej, wydanie orzeczenia przez Sąd wkraczałoby w zakres kompetencji decyzyjnej organu regulacyjnego. Na konieczność uchylenia decyzji w takich sprawach, zwrócił uwagę Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 12 czerwca 2002 r. (P 13/01 - OTK-A 2002 nr 4 poz. 42).

Wobec uwzględnienia w całości żądania powoda, Sąd w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. zasądził na jego rzecz, od pozwanego Prezesa UKE, który proces w całości przegrał, poniesione koszty procesu, na które składała się opłata od pozwu oraz koszty zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka